

Ti tudi?

Ti tudi, angelsko ti bitje
Obsojaš mojo prešlost strogo,
Ti tudi kakor drugi bolno žitje
Zavijaš mi v neskončno togo?

Ah če je vse na svetu možno —
Nemožno se je meni zdelo,
Da tvoje srce milo in pobožno
Sprejame kdaj me neveselo.

In vendar tvoj pogled zdaj kaže,
In priča vse vedenje tvoje:
Verjela si — trpiš, da črno maže
Klevetni svet poštenje moje.

Ti tudi? Dobro! Daj mi roko!
Veruj sovražnim mojim krogom!
Ko videla bi v dušo mi globoko,
Sodila bi drugače — Z Bogom!

Anton Medved.

Prijateljska pisma uredništvu „Slovenke“

Piše Márica II.

III.

Velecenjena gospica urednica!

mate li radi pravlјice? Jaz znam jedno kratko, a jako čudno,
ki se začjenja tako-le :

»O, to je bilo davno — v istem časi,
Ko v stročji oves, bob je zôrel v klasji!«

. Dà, takrat je bilo ... Bog je poslal na zemljo skromno knjigo s praznimi listi. Le tu pa tam je bila na kakšni strani jedrnata dispozicija, na uvodni strani je pa stalo zapisano, da naj izgotovijo to knjigo moški. O načinu, kako naj izvrše to nalogo, ni bilo nikjer nič, ker Bog ni hotel kratiti človeku svobodne volje. »Hm, zakaj pa je izključil od sodelovanja ženske?« bo morda vprašala katera samovestnih čitateljic!

Pst! jedenkrat za vselej... Kadar se pripovedujejo pravlјice, ne sme se ničesar vpraševati. Sedaj o knjigi naprej. Končno, ko bo knjiga gotova, poplačana bo vsa potrpežljivost in samozavest.

Moški so se torej lotili svoje naloge ter jo izvrševali po svojih zmožnostih. Nekateri so se ovekovečili v njej s krasnimi idejami, drugi pa so sejali v njo le plevel. Ko je bila knjiga gotova, prišla je v roke čitateljem in kritikom. Nekateri so jo prelistali površno in je niso umeli, drugi so iztikali v njej samo po plevelu in ga izko-